

1. cor. 13.

enim est virtutem absque caritate ad perfectionem perducere. Licet enim quis vestrum omnem scientiam habeat, omnemque fidem, ita ut montes, sicut ait Apostolus, transferat, caritatem autem non habeat, nihil ipsi proderit: quin & a recta, quae ad caeli portas ducit, semita distat longissime. Multis ergo nobis opus est lacrymis, ut a vinculis odii, invidiae, superbiae, & cuiuscumque probri diabolici liberemur. Siquidem daemoniaca affectionis est, de bono progressu proximi angere atque excruciarum. Demones enim odio imbuti, nihil aequae desiderant, quam cunctos funditus perire. Contra vero Sancti Dominum suum imitantes, omnes homines cupiunt falvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire: caritate enim cum sint pleni, proximum aequae ac seipsum diligunt.

A ἀμνηστῶν ἐστὶν, ἀρετὴν εἰς βεβαίωσιν παραργαγῶν μὴ σωμακραυθεῖσαν τῇ ἀγάπῃ. Καὶ γὰρ χρὶ ὡς ὑμῶν πάσαν τὴν γνώσιν, καὶ πάσαν τὴν πίστιν, ὡς ἔρη μεδιτάνειν, καὶ τὸ λόγιον τῶν Ἀποστόλων, ἀγάπῃ ὃ μὴ ἔχη, οὐδὲν ὠφελῆθησεται, ἀλλὰ πόρρω ἢ ὀφθαλμοῦ τῆς καρδίας καταστῆται ἢ ἀγνοῖας πρὸς τοὺς ἑταίρους τῆς πίστεως. Χρηζόμεν τοιγάρ ἐν πολλῶν δακρύων, τῆ ἡμῶν ἐλευθερωθῆναι τῶν δεσμῶν μίσους τε καὶ φθόνου, καὶ τῆ ὑπερηφανείας, καὶ πάσης ἀθεολογικῆς κηλίδος. Δαίμονικῆς γὰρ ἀγαθότητος, τὸ ἀντιᾶ εἶναι τῇ τῶν τοκοσησίων ἀεισιεῖα. Οἱ γὰρ δαίμονες τὸ μῖσος ἐργολητῶσάμενοι, πειρασάμενοι αὐτοῖς ἅπαντας ἀρῶν ἐπολέσαι. Οἱ δὲ ἄγγι, ἢ ἑαυτῶν δεσποτῶν μιμνήμενοι, πάντας ἀνθρώπους θέλωσι σωθῆναι, καὶ εἰς εὐαγέριον ἀληθείας ἐλθεῖν· τῇ γὰρ ἀγάπῃ κορυφωθέντες, ἢ ἀληθῶν, ὡς ἑαυτῶν, ἠγάπησαν.

L I X.

ΠΘ.

SI temperans sis, ne in tua continentia extollaris, sed cum humilitate Dominum ora, ut ad finem usque custos tibi sit. Saep enim accidit, ut repentinus bestiarum in vineam incurfus, fructum ex negligentia custodis devastet atque corrumpat.

E Ἄν ὑπάρχῃς σώφρων, μὴ ἐπαρῆς εἶναι τῇ σεαυτῷ εγκρατεῖα, ἀλλὰ δὲν ἔ Κελεύς ἐν παπεινοφροσύνῃ, ὅπως φρενός σοι γένηται ἄξει τέλους· πολλοὶ γὰρ ἀμπελοῦν Ἰσραήλ ἐπὶ πῆρα τετραπόδων ἐπιβρομῶν, ἢ καρπὸν ἄφνω διεφθῆρον ἢ ἀμελείας ἢ φύλακος.

L X.

Ξ.

SI divitiarum tibi fuerint, cave superbas: nondum enim a periculis atque insidiis es liber: incertaque est earum fructio propter celeres dubiasque rerum vicissitudines, sicut scriptum est: *Vidi servos in equis; & principes ambulantes super terram, quasi servos.*

E Ἄν πολλῶν ἔχῃς, μὴ μεγαφρόνῃ· καθ' ὅσον ἔπι ἀπῆλλαντες κινδύων καὶ ἐπιβρομῶν· ὕδρον καὶ ἀβέβαιος ἢ ἢ αὐτῷ ἐπὶ πῆρα τῶν παχίστων καὶ ἀδύλων μεταβολῶν, καθὼς γέγραπται, εἶδον δούλους ἐφ' ἵππους, καὶ ἀρχοντας πορρωθεντοῦς ὡς δούλους ἐπὶ γῆς.

Ecd. 10.

L X I.

ΞΑ.

SI membris integris valeas, ne corporis robore extollaris; sed animo tecum expende, quot & quanta pericula corpori immincant. Quos etenim videmus incurvabilibus laborantes morbis, five membrorum aliquo mutilatos, five ab immundis spiritibus vexatos, ii non sic affecti, ex utero matris nati sunt: sed plurimi in ejusmodi repente inciderunt mala: quique heri florida aetate vigebant, hodie gravissimis afflictis morbis marcescunt. Atque ideo cum ejusdem sis naturae atque conditionis, teipsum

E Ἄν ἦς ὀφθαλμοῦ τῶν μέλεσι, μὴ ἐπαρῆς τῇ εὐμῆ ἢ σώματι, ἀλλ' ἀναλόγησαι, ἡλικίας καὶ ὄσος κινδύων πειράσεται τὸ σῶμα. καὶ γὰρ ἔς θεωρεῖμεν ἄπο ἀνάτων παθῶν συμπερομῆνες, εἴτε ἢ μελῶν ἠρωτημασμένους, εἴτε ἄπο ἀκαθάρτων πνευμάτων ὀχλημένους, ἢ ἢ ἕτως ὡς γαστρός ἀπετέχθησαν· ἀλλ' οἱ παλαιῶν ἐν τῆς αἰῶνος κατελογισθησαν· καὶ ἢ χεῖρες ὑπερῶν ἔσα ἡλικία, σήμερον ἄπο δυσώτων παθῶν καταμυζομένη μεμύρανται. Σκοπεῖ ὡς σεαυτῶν, μὴ